

With the support of the Creative Europe Programme
of the European Union

Oversatt fra belarusisk til bokmål av:
Marina Hobbel

Oversatt fra belarusisk til engelsk:
Annie Rutherford, med unntak av dikt
nr. 8 som er oversatt av Kim Moore

VOLHA HAPEYEVA

Fotograf: Claudia Stranghöner

Diktene er hentet fra diktsamlingene:
над асобнымі коўдрамі (2024): Dikt nr. 1, 2 og 5
слова якія са мной адбыліся (2020): Dikt nr. 3, 6 og 7
Граматыка снегу (2017): Dikt nr. 4
Чорныя макі (2018): Dikt nr. 8 og 9
Няголены ранак (2008): Dikt nr. 10 og 11
Dikt nr. 2, 3, 9 og 11 utkom for første gang i engelsk
oversettelse i diktsamlingen *In My Garden of Mutants*
(Arc Publications, 2021).

This project has been funded with support from the
European Commission. This publication reflects the views
only of the author, and the Commission cannot be held
responsible for any use which may be made of the
information contained therein.

© Original poems: Volha Hapeyeva
© Translations into Norwegian by: Marina Hobbel
© Translations into English by Annie Rutherford
and Kim Moore

No part of this book may be reproduced in any form, by
print, photoprint, microfilm or any other means, without
written permission from Oslo internasjonale poesifestival,
Nedre Skogvei 6d, 0281 Oslo, Norway.

Graphic design: Camilla Ophus Bekkevold

Print: Alfatrykk

ISBN: 978-82-693199-7-2

www.oslopoesi.no / www.versopolis.com

Publisher: Oslo internasjonale poesifestival

•

noen mennesker
har hjertet sitt så høyt oppe
at man må ta en stige
for å nå opp til det
andre bærer hjertet sitt på ermet
og atter andre skjuler det nederst i hælen
det hender at hjertet dreier seg om i kroppen, gjør et
hopp og faller
som en akrobat på en trapes
da er det på tide å ringe etter ambulanse
slik at det fortsatt finnes en sjanse til å gi det i gave til
noen

•

у некаторых людзей
сэрцы знаходзяцца так высока
што даводзіцца браць лесвіцу
каб туды дабрацца
некаторыяносяць сэрцы свае на рукаве
а іншыя дык і зусім хаваюць у пятках
здараецца сэрца пераварочваецца ў целе, скача і
абрываецца
нібы акрабат на трапецыі
тады самы час выклікаць хуткую дапамогу
каб яго яшчэ можна было камусьці аддаць

•

FLOKS

floks

betyr flamme på gresk

den som kalte den slik

tenkte kanskje på brennende farger

dog i maleriet *Kvinne med flokser* er formen det

viktigste

kubistisk utstilling, begynnelsen av forrige århundre

på blomsterspråket er floks en forening av hjerter

på militærspråket er den en artillerimaskin

som utmerker seg med den høye tettheten av skudd

en journalist skriver:

fabrikken forventer at det nye kampkjøretøyet

vil finne veien til sin forbruker

i krigens rike

finnes det også andre blomster

hyasint – en kanon i kaliber 152 millimeter

(som en renne)

nellik – en haubits i kaliber 122 millimeter

(som en grapefrukt)

kornblomst – en bombekaster med en rekkevidde på

18 meter

(som en grønlandshval)

kanskje det er ondskapens blomster

som passende sommerfugler lander på

eller rettere sagt

sommerfuglbomber

•

ФЛЁКС

флёкс

паходзіць ад грэцкага полымя
думаў пэўна пра зыркiя колеры
той хто яго так называў
хаця на карціне “Жанчына з флёксами” – форма
істотней
выстава кубістаў, пачатак былога стагоддзя

на мове кветак флёксы – адзiнства сэрцаў
на мове вайскоўцаў – артылерыйская ўстаноўка
адметнасць якой звышшчыльнасць абстрэлу
журналіст піша:
на заводзе разлічваюць, новы баявы сродак
знойдзе свайго спажыўца

у царстве вайны
ёсць і іншыя кветкі
гіяцынт – гармата калібру 152 міліметры
(як адтуліна рыны)
гваздзік – гаўбіца калібру 122 міліметры
(як грэйпфрут)
васілёк – мінамёт, радыус паражэння 18 метраў
(як грэнландскі кіт)

можа гэта і ёсць кветкі зла
на якія злятаюцца адпаведныя матылькі
а дакладней
матыльковыя міны
яны змяшчаюцца на далоні

som får plass i en håndflate
og bare veier 90 gram
lik en nyfødt kattunge
eller et såpestykke

før likte jeg ikke beina mine
nå er jeg glad for at de i det hele tatt finnes

på badet er det trygt og stille

naiv og enkel sjel

hyasinter, nelliker og flokser
blomstrer i naboens hage

і важаць усяго 90 грамаў
як нованароджанае кацяня
ці кавалак мыла

раней мне не падабаліся мае ногі
а цяпер я рада я што яны ўвогуле ёсць

у ванным пакоі бяспечна і ціха

наіўная праставатасць

гіяцынты гваздзікі і флэксы
палымнеюць на суседнім двары

•

drikk jente drikk

reinfann

salvie

kløver

laurbærblad

pors

drikk jente drikk

melk med jod

lakserolje med appelsinjuice

kan du ikke høre?

er du blitt døv av kinin?

du er ikke den første, du er ikke den siste

som alle andre

så enkelt så ekkelt

takk min kjære for svaret på det uuttalte spørsmålet

prøvelsen er verre enn sår

det kunne ha ruinert livet mitt

jeg har lånt penger

tatt med noenlunde verdifulle ting

og dratt av gårde for å lete etter en snill mann eller

kvinne

drikk jente drikk

du må ikke tro at jeg er gal, jeg har bare ikke noe valg

legen er i byen

•

пі дзетанька пі

піжма
шалфей
канюшына
лаўровае лісце
багун

пі дзетанька пі

малако з ёдам
касторку з апельсінавым сокам
не чуеш?
аглухла ад хіны?

не ты першая не ты апошняя
як ва ўсіх
так проста так гідка

дзякуй мая харошая за адказ на незададзенае
пытанне
выпрабаванне горшае за раненне
магло скалечыць жыццё
заняла грошай
рэчаў узяла больш-менш каштоўных
і паехала шукаць добрага дзядзю ці цёцю

пі дзетанька пі

не падумайце што вар'ятка проста выбару ў мяне
няма

jeg har ikke penger for å dra dit og jeg har ingen som
kan passe på ungen
mannen er alltid på jobb
og vi har flere lån

drikk jente drikk

hvem som helst kan fordømme
men når du selv står på grensen
forstår du andre bedre
jeg ville det ikke men alle var imot meg
jeg trodde kjærligheten skulle komme
men nei – bare tårer hver dag

drikk jente drikk

du kan som for hundre år siden
hoppe ned fra bordet bandasjere deg så stramt som
mulig
spise krutt eller smuldret rav
eller fosfor
for at legen senere kunne notere
at av de 13 tilfellene han kjenner til
døde alle de 13

plant løk i deg
dyrk fiken og philodendron inne i deg
putt inn hestehår grener jernstenger
husker du hvordan det var i gasskammeret – vips så
er du ferdig akkurat som i badekaret uutholdelig i det
kokvarme vannet

доктар у горадзе
ехаць туды няма грошай і малога няма з кім
пакінуць
муж на працы заўсёды
і яшчэ крэдыты

пі дзетанька пі

асудзіць можа кожны
калі ж сама на мяжы стаіш
разумееш іншых
я не хацела але ўсе былі супраць
думала што палюблю
але не – кожны дзень слёзы

пі дзетанька пі

можаш як і сто год таму
скочыць са стала бінтавацца як найтужэй
з'есці пораху ці тоўчанага бурштыну
або фосфару
каб потым доктар напісаў
што з вядомых яму 13 выпадкаў
усе 13 памерлі

засаджвай сябе цыбуляй
вырошчвай унутры фікусы і філадэндраны
торкай у сябе конскі волас галіны жалезныя
стрыжні
памятаеш як у газавай камеры – раз і ўсё выйшла
так і ў ванне дзе нясцерпина сядзець ад кіпеню

men hun sitter i det
fordi
skam og redsel er alltid der
maner henne til å holde ut
tilbyr henne tusen varianter
hvorav 999 er uforenlige med livet
men forenlige med verdigheten
som var funnet opp
av den samme skammen og redselen

але яна сядзіць
бо
сорам і вусціш заўсёды побач
угаворваюць патрываць
прапаноўваюць тысячы варыянтаў
з якіх 999 несумяшчальны з жыццём
але сумяшчальныя з годнасцю
выдуманай
тымі самымі сорамам і вусцішу

•

der det faller snø i dag
skal jeg ikke være
der tausheten er et forsøk på tilståelse
er det umulig å forstå andres intensjoner
man kan lenge se på speilbildet i vinduet
forestille seg en kort frisyre
i stedet for det lange håret
men aldri ta fatt på saksen

så jeg drar til et sted der snøen blir født
hver dag
den skjuler ufullkommenheten i væren
denne snøen er en humanist
den har aldri lovet noe til noen
men bare var
ble født og døde

den kunne drysse hvor som helst
i Armenia eller Koktebel
legge seg over alt med tyngden av tvang
og smelte like raskt
sende klamheten videre som en stafettpinne
for senere å lure på hvorfor jeg har så kalde hender og
hæler
og prøve å varme opp fingrene mine med pusten
i nytteløsheten av en slik beskjeftigelse
vil jeg og snøen min tilbringe timer i senga
uten noen gang å kunne tilstå
vår ensomhet
overfor hverandre

•

там дзе сёння выпадзе снег
не будзе мяне
там дзе маўчанне ёсць спробай прызнання
намераў чужых не разабраць
і можна доўга глядзець на адбітак у шкле
уяўляючы кароткую стрыжку
заместа сваіх даўгіх валасоў
але так і не ўзяцца нажніцаў

так я і еду туды дзе нараджаецца снег
кожны дзень
хаваючы недасканаласць быцця
гэты снег – гуманіст
ён нікому нічога не абяцаў
ён проста быў
нараджаўся і паміраў

ён мог зацярушыць дзе заўгодна
ў арменіі ці кактэбелі
наваліцца ўсім цяжарам прымусовасці
і раставаць гэтак жа хутка
перадаўшы золкасць як эстафету
каб пасля здзіўляцца чаму маю такія халодныя рукі
і
пяткі
і спрабаваць адхукаць пальцы
у бессэнсоўнасці такога занятку
я і мой снег будзем бавіць гадзіны ў ложку
так і не здолеўшы прызнацца
адно аднаму
ў сваёй адзіноце

•

når jeg blir spurt om hvor mange språk jeg kan
blir jeg forlegen
for uansett hvor mange jeg snakker
føles det som om jeg ikke har tilegnet meg de viktigste
skulle ønske jeg kunne finne en lærebok
for edderkoppspråk
øyenstikkernes språk
språket til steiner og storlommer
for sykkelsspråket
og sivspråket
for lysets og skyggenes språk
for språket til en saus smurt utover tallerkenen
og språket til støv

først da vil jeg kunne snakke
og kanskje til og med oversette noe

fra lavendelspråket til humlespråket
eller fra innsjøspråket til mursteinspråket

•

калі пытаюцца колькі ведаю моваў
пачуваюся досыць няёмка
колькі б ні ведала
здаецца галоўных яшчэ не адолела
адшукаць бы падручнік
па павучынай мове
мове стракоз
камянёў і чорных гагараў
па мове ровараў
і трыснягу
па мове святла і ценяў
мове сочыва размазанага па талерцы
і мове пылу

вось тады я б загаварыла
і можа нават штось пераклала б

з лавандавай на чмяліную
або з азёрнай на цагляную

•

jeg bør nok skrive et nytt dikt i dag
sier du om morgenen

om en svart hund
som var min ensomhet

det er best du skriver om en and som var din glede
råder jeg
og kan allerede se for meg hvordan den sklir inn i
diktet
men i dag er du melankolsk
ler sjelden av vitser
og du betrakter overhodet ikke anden som din karakter
klumse
kløne
den passer bare i vuggeviser i limericker
mens du vil skrive en seriøs dyp tekst
så anden og jeg forblir på den ene siden av den utenke-
lige virkeligheten
mens du og hunden på den andre siden
og det eneste stedet vi alle møtes
er dette diktet

•

трэба напісаць новы верш сёння
кажаш ты зранку

пра чорнага сабаку
які быў маёй адзінотай

лепш напішы пра качку якая была тваёй радасцю
раю я
і ўжо бачу як яна робіцца часткаю верша
але сёння ты ў меланхоліі
рэдка смяешся з жартаў
і зусім не разглядаеш качку сваім персанажам
няўключа
нязграба
пасуе адно калыханкам лімерыкам
а табе трэба пісаць сур'ёзны ўдумлівы тэкст
і мы з качкай застаёмся па гэты бок няўяўнай
рэальнасці
а ты з сабакам па той
і адзінае месца дзе мы ўсе сустракаемся
гэты верш

•

hun drømte ordet

hun våknet
og husket det ikke

ordet var enkelt og fullstendig
alt ble stillferdig og behagelig av det
som om alt nå var kjent

forståelig
forklart og åpenbart

og hun ville minnes det ordet

mens hun lette etter det, lærte hun forskjellige språk
presset tungen mot tannkjøttet
sitt eget og andres
lyttet til fuglene og hørte trærne
lyttet til raslingen og hørte vepsene
lyttet til stillheten og hørte ikke ordet

så kom hun tilbake til byene
og satt der taus
for ikke å skremme vekk det godmodige ordet sitt
hun så noen i folkemengden
og ropte til dem: ord er det deg?
mange svarte henne
og hun trodde på mange
fordi hun ville tro, fordi hun var trøtt, fordi hun ikke
hadde sovet på lenge

•

і сніла яна слова

і прачыналася
і не памятала яго

і было тое слова простым і цэльным
такім што рабілася ціха і лёгка
быццам цяпер вядома ўсё

і рабілася ўсё зразумелым
патлумачаным і відавочным

і хацела яна прыгадаць тое слова

і шукаючы вучыла розныя мовы
мацала языком дзёслы
свае і людзей іншых
слухала птушак і чула дрэвы
слухала шоргат і чула восаў
слухала ціш і не чула слова

і вярталася тады ў гарады
і сядзела там моўчкі
каб не спудзіць рахманае сваё слова
і сярод натоўпу бачыла яна розных
і гукала іх: слова ці ты гэта?
і многія ёй адказвалі
і многім яна верыла
бо верыць хацела бо стамілася бо доўга ўжо не
спала

hun begynte å tvile: kanskje det ikke fantes et slikt ord
for uansett hvem hun spurte visste ingen om det
noen sa bare en gang
at ordet blir det siste
og når hun husker det vil hun glemme alle andre ord
og vil selv bli ordet

і пачала сумнявацца можа і няма таго слова
каго ні пытала ніхто пра яго не ведаў
казалі толькі аднойчы
слова тое будзе апошнім
і як прыгадае яго забудзецца на астатніх
і сама станецца словам

•

en gang møtte jeg en mann
som trodde at han var en kake
jeg gravde ikke i nøyaktig hvilken – bryllupskake eller
konfirmasjonskake
men troen hans var så sterk
at jeg ga etter
og begynte å ville ha ham
på mitt livs tallerken
og alt gikk til det
jeg sto i køen en hel måned
lot barn og veteraner fra ukjente kriger gå først
og når tiden kom til meg
viste det seg at det bare var det siste stykket igjen
og kakemannen annonserte
jeg er bare en og dere er mange
jeg skal ikke gå til noen
dere får bare beundre skjønnheten min
på en uoppnåelig avstand
da kom jeg til fornuft
og husket at jeg egentlig ikke var glad i kaker

•

аднойчы я сустрэла мужчыну
які думаў што ён торт
не ўдакладняла які — вясельны ці на паўналецце
але вера яго была такой моцнай
што я паддалася
і стала хацець яго
мець на сваёй талерцы жыцця
і ўсё да таго і ішло
адстаяла чаргу ў месяц
прапускаючы наперад дзяцей і інвалідаў не
вядомых мне войнаў
і калі час дайшоў да мяне
аказалася застаўся апошні кавалак
і мужчына-торт аб'явіў
я адзін а вас шмат
не дамся нікому
захапляйцеся маёй прыгажосцю
на адлегласці недасяжнай
я апомнілася
і ўзгадала што не аматарка тортаў

•

nåtiden er vanskelig for meg
fortiden kjenner jeg bedre
og det er der jeg bor
om jeg bare kunne som i filmene
miste hukommelsen
og glemme alle som hadde bosatt seg der
uten min tillatelse
ville jeg rolig fjerne hvert minne
som et hårstrå fra skulderen på en kåpe
uten å kunne huske
hvem sitt hårstrå det var

•

цяперашні час даецца мне цяжка
мінулы ведаю лепш
там і жыву
вось бы як у кіно
згубіць памяць
і тых хто там прапісаўся
не маючы майго на тое дазволу
тады кожную згадку буду спакойна здымаць
як волас з пляча паліто
не здолеўшы прыгадаць ужо
чыйны

•

hvis du er et tre
og vinden har gått fra deg
kan du stå stille i århundrer

uten å bry deg om fuglene og deres klangfulle
sommersanger

hvis du er
et tre
som vinden har gått fra

•

калі ты дрэва
а вецер сышоў ад цябе
стаяць нерухома можна стагодзьдзямі

і што табе птушкі зь іх звонкімі песьнямі лета

калі ты
дрэва
ад якога сышоў вецер

•

tvungen lykke ble delt ut i går
i en eller annen stråbe
de kom til meg og sa
du har så uriktige øyne ta deg et stykke lykke
jeg tok den med hjem og la den i skapet
leste ikke bruksanvisningen
først senere skjønnte jeg
at meningen var å leve med den

•

прымусовае шчасьце раздавалі ўчора
на нейкай там штрасэ
да мяне падышлі і казалі
у вас такія няправільныя вочы вазьміце сабе
кавалак
я прынесла яго дадому паставіла ў шафу
інструкцыю не прачытала
а аказалася
зь ім трэба было жыць

•

some people
carry their hearts so high
that you have to climb a ladder
to reach them
some people wear their hearts on their sleeve
while in others the heart sinks down to their shoes to hide
sometimes it happens that the heart flips over in the body,
skips and plunges
like an acrobat from a trapeze
and then it's high time to call an ambulance
so that the heart can still be given to somebody else

•

PHLOX

phlox

comes from the Greek for flame

perhaps whoever named it

was thinking of its bright colour

though in the painting 'La femme aux Phlox' it's the form

which impresses

the Cubists' exhibition at the start of the last century

in the language of flowers phloxes are united hearts

in the language of war it's an artillery unit

remarkable for its accuracy of fire

a journalist writes:

the factory is confident this new weapon

will find its consumer

in the kingdom of war

there are other flowers too

hyacinth: a gun with a 152mm calibre

(like a drainpipe hole)

carnation: a 122mm howitzer

(like a grapefruit)

cornflower: a mortar with a range of 18 metres

(like a bowhead whale)

maybe these are the flowers of evil

to which certain butterflies flock

or rather

butterfly mines

these fit in your palm
and weigh only 90 grams
like a newborn kitten
or a bar of soap

I used to dislike my legs
now I am happy to have them

the bathroom is quiet and safe

trusting naivety

hyacinths carnations and phloxes
blaze in the neighbour's yard

•
drink, my girl, drink

cow bitter
sage
clover
bay leaf
wild rosemary

drink, my girl, drink

milk and iodine
castor oil and orange juice
can't you hear?
did the quinine make you deaf?
you're not the first, won't be the last

thank you, dearest, for answering the unasked question
being tested like this is worse than being injured
it could mutilate my life
I borrowed money, took some jewellery
and went to look for a friendly Jane to help

drink, my girl, drink

don't think I'm crazy, I had no choice
the doctor's in the town
there's no money to go and no one to stay with the
little one
my husband's always working
and then there's the loans

drink, my girl, drink

anyone can judge
but when you're standing on the edge yourself
you understand

I didn't want it but they wouldn't let me do it
I thought I'd learn to love it
but no: every day there are tears

drink, my girl, drink

or like a hundred years ago you could
jump from the table, bind your stomach as tightly as
possible
eat gunpowder or crushed amber or phosphorus
so that later a doctor will write
that of the 13 cases he knew
all 13 died

plant yourself with onions
grow fig trees or philodendrons inside
poke yourself with horsehair, branches, iron rods
do you remember what happened in the gas chambers –
how it all came out at once
it's like this in the bathtub where the boiling water
makes it
unbearable to sit

but still she sits
because
shame and despair are always close by
talk her into patience
suggest a thousand options
999 of which are incompatible with life
though compatible with the honour
invented by
this shame, this despair

•

where snow falls today
I will be absent
where silence attempts a confession
the intentions of others cannot be made out
and you can gaze for a long time at your impression in
the glass
picturing a short cut
instead of your own long hair
but you never pick up the scissors

so I go to the place where snow is born
every day
this snow is a humanitarian
hiding life's flaws
promising nothing
he simply existed
being born and then dying

he could easily have started anywhere
in Armenia or Crimea
falling with all the weight of his own necessity
then melting away just as fast
having handed over the chill like a baton in a relay race
and afterwards wondering why my hands and heels
were so cold
and trying to warm my fingers with his breath
my snow and I would while away the hours in bed
with the futility of such attempts
each unable to confess
this loneliness
to the other

•

[NO ENGLISH TRANSLATION FOR POEM NO. 5]

•
today I must write a new poem
you say this morning

about the black dog
who was my solitude

you should write about the duck who was your joy
I advise
and already I can see it becoming part of the poem

but today you are in melancholy
hardly laugh at jokes
and just don't see the duck as one of your characters
a fool
an oaf
fitting only for lullabies, limericks
and you have to write a serious, thoughtful text
so me and the duck are left on this side of inconceivable reality
while you and the dog are on the other
and the only place we can all meet
is in this poem

•
and she dreamt about the word

and she awoke
and she could not remember it

and the word was simple and whole
making the world quiet and light
as if everything were now known

and everything became clear
explained and evident

and she wanted to remember the word

and in her search she learnt languages
her tongue touched gums
– her own and those of others –
she listened to birds and heard the trees
she listened to murmurs and heard the wasps
she listened to silence and heard not a word

and she returned to the cities
and sat there in silence
so as not to scare off her timid word
and among the crowd she saw others
and called to them – word, is that you?
and many of them answered her
and many of them she believed
because she wanted to believe because she was tired
because she hadn't slept in so long

and she began to doubt whether her word even existed
no matter who she asked, no one had heard of it
only one time somebody said
this word will be the last word
and when you remember it you will forget all others
and will become a word yourself

•

I once met a man
who thought he was a cake
I didn't identify what type – wedding or birthday
his faith was so strong
that I succumbed
and began to want him
on my plate
but life moved in my way

I queued for a month
letting children and invalids
of unknown wars
ahead of me in the line
when it was my turn
there was only one piece left
and the man-cake announced
to anyone who was listening
I am one
and you are many
I will not be given to anyone
watch me and admire my beauty
the unattainable distance

I recovered myself
realised I'm not a cake lover anyway

•
the present tense is giving me difficulties
I am better at the past
and so I live there
if only it were like in those movies
me losing my memory
and the people who've moved into it
without my permission
I'd calmly remove each recollection of them
like a hair off a coat shoulder
already unable to recall
whose it was

•

as a tree

abandoned by the wind

you might not move for centuries

what do you care for the birds and their resounding
songs of summer

when you are

a tree

abandoned by the wind

•

mandatory happiness was being handed out
on some Straße yesterday
they ran up to me and said
you have such irregular eyes
do take some
I took it home, stuck it in a cupboard
without looking at the instructions
turns out
I have to live with it

Volha Hapeyeva, (f. i Minsk, Belarus) er en poet, forfatter, oversetter, kunstner, og innehaver av en doktorgrad i lingvistikk. Hun skriver på belarusisk og tysk og har mottatt en rekke priser og utmerkelser for hennes arbeid, her kan nevnes; English PEN Translates Award (for diktsamlingen ”In My Garden of Mutants” (2021, Arc Publication), og Wortmeldungen Literature Preis-2022 (Tyskland). Diktene hennes er oversatt til mer enn 15 språk. Så langt er hun forfatter av 15 bøker på belarusisk, inkludert diktsamlinger og romaner. Hapeyeva hadde forfatterresidens i 2019/2020 i Graz, var del av Writers-in-Exile-programmet til tyske PEN, og i 2022\2023 hadde hun forfatteropphold ved DAAD Artists-in-Berlin. Siden 2019 har hun bodd i Østerrike og Tyskland.

Web: <https://hapeyeva.org>

Instagram: @volya_hapeyeva

Volha Hapeyeva, (b. in Minsk, Belarus) is a poet, writer, translator, doctor of linguistics and artist. She writes in Belarusian and German and has received numerous prizes and awards for her work: English PEN Translates Award (for the poetry book “In My Garden of Mutants” (2021, Arc Publication), Wortmeldungen Literature Preis-2022 (Germany), among others. Her poems have been translated into more than 15 languages. So far, she is the author of 15 books in Belarusian, including the most recent books of poetry “Under separate Blankets” (2024), “Paradox “Niemaŭlia”. Tractatus Poeticus” (2022), “Words that happened to me” (2020), “Black Poppies” (2019), “The Grammar of Snow”, the novel “Solitude that lived next door” (2021) and the novel “Camel-Travel” (2019). She was a 2019/2020 writer-in-residence in Graz, a fellow of the Writers-in-Exile Program of German PEN, and in 2022\2023 was a fellow of the DAAD Artists-in-Berlin Program. Since 2019 has lived in Austria and Germany.

Web: <https://hapeyeva.org>

Instagram: @volya_hapeyeva

Støttet av Kulturrådet

NORDISK KULTURFOND

Nordisk
kulturkontakt

Oslo

FRITT ORD